

Ízléses-szép kínálattal jelentkezett a Rózsavölgyi és Társa: ingyencséggel szemnek-fülnek. És persze, mivel érzékszerveink a fejünkön találhatóak, a fejnek is, sőt, a szívnek is – gondoljunk csak a Kisherceg esztétikai meglátására.

Olyan kiadvány jelent meg, amely a szó szoros értelmében „mindenki érdeklődésére számot tarthat”. Aki ismeri-szereti Bartók remekét – aki csak hallott róla – aki nem is tudott róla (mert sajnos, ilyenek is vannak, szép számmal...). És tartozzék valaki bármely felsorolt kategóriába, mindenképp többletet kap.

Hozzáfér például a mű hangzó anyagához, etalon-értékű előadásban (a Hungaroton tulajdonát képező felvételek Ferencsik János vezényli a Budapesti Kórust és – akkori nevén – a Magyar Rádió és Televízió Szimfonikus Zenekarát, a szót Rét József és Faragó András énekli), előtte pedig meghallgathatja „A kilenc csodaszarvas” román népballadát Bartók Béla hangján.

A könyvben rövid (magyar, angol és német) bevezető után az illusztrátorról kapunk információt, megtudjuk: a Frankfurt am Mainban született és élő Hajós Dóra ezzel az illusztrációsorozattal diplomázott 2001-ben a wiesbadeni iparművészeti főiskolán.

Kilenc akvarell, egy emblematikus, a többi egy-egy mozzanatot, hangulatot ragad meg. Muzsikusoknak különösen érdekes megfigyelni-elemezni eme vizuális „fordításokat”, akár csak a kompozíció ismeretében, akár zenehallgatás közben.

És az akvarellek között szerepel az igazi ritkaság-érték: a ballada szövegének négy nyelvű változatai (magyarul, románul, angolul és németül), Bartók kézírásával.

Manapság, amikor a nyomtatott sajtó helyét mindinkább az elektronikus veszi át, sajnos általánosnak mondható jelenség, hogy az emberek számára egyre kevesebbet jelentenek a könyvek. A hasznosak és a szépek, amelyeket birtokolni, gyűjteni lehet (kell!), hogy – túl praktikus használatukon – bármikor fellapozva örömeinkre szolgáljanak.

Ilyen szempontból nosztalgikus e kiadvány – ugyanakkor felbecsülhetetlen értékű: pusztá léte által lehetőséget kínál, olyat, amilyenek a felnövő új generációk mind ritkábban találkoznak.

A könyvek szeretete, függetlenül attól, hogy társul-e hozzá gyűjtőszelvény, remélhetőleg nem időszakos jelenség, „kortünet” az emberiség történetében. S ha néha háttérbe is szorul, bízunk abban, hogy a szépségre való fogékonyság: örök. És az a meghatódás is, amelyet egykori nagyságok személyes tárgyai (s főképp: szellemi produktumai) láttán-hallatán érzünk. Mert jaj nekünk, ha pusztán adalékká, információhordozóvá silányulnak azok a kortörténeti dokumentumok, amelyeknek éppen azért van múzeumokban a megérdemelt helyük, hogy közkinccsé válhassanak, sokakhoz eljutva.

Fittler Katalin